

Велимир Кнежевић

АЛТИНА

Топло ми је међу фокама,
спакован у кариране торбе-крмаче,
клизим лагано акцентован кочењем
до Батајнице, Ресника, Крњаче.
На средњим вратима кореодрама –
две задригле, предобре жене,
мимоиђу се на петопарцу машине,
грациозне, остеопорозне балерине.

УЗАЛУД ОПИТУЈЕМ ФОРМОМ

Мекота длана премрежена –
фино ткање у кожу утиснуто
као да се латица цепа.
Нада мном у вртложном уздизању
руке.

Узалуд опитујем формом.

Нека почне мрмљањем
док не издвоји се звук, затим сјати
у звук кад птице у ваздуху се сударе,
од кога опернатим.

СТРАХ

Докле да се чека
на полазак, то неки страх,
ком нема лека
да прогутаће ме довратак.

Самујем и све се стиша,
по црном цртам, кредом.
Шуште хибридна кукурузишта,
усамљен као небо.

Паперјастии прстен на врату гугутке,
као да неко намотава жицу,
стегне се у овакве тренутке,
безболно обезглављујући птицу.

БРБЉИВАЦ

Језик тупо звечи
под његовим готским непцем.

Ко то баца
дрвене коцке у мраку?

Шестица и тројка.
Девет пута окупан је
сопственом пљувачком.
Ко ће га повући за језик?

Изрешета ме брзим слоговима.
Текст му прска из уста,
казује, упућује, чини претеће опаске –

око главе лете шрапнели,
као под сатаром опиљци костију
Са кржаве месарске даске.

ЦРВЕНЕ РУКАВИЦЕ

Поклопи ме мисао која се сећа,
по шаци одвали црвена рукавица детињства,
кане као самоубица у лаган скок.
Запече парче ужарене пластике
пало на руку у лифту
са дугмета које сам запалио,
мистериозног и привлачног
црвеног стоп.

Исповедам се теби,
под епитрахијем наше косе таванице,
У поткровљу са голубовима и пацовима
што под кровом гребу.
На месту где су голубови
кренули да копају тунеле,
а пацови се упутили небу.

УТЕХА, ПАС НАЧЕТ КЛИЦОМ БЕСНИЛА

На тротоару, излишна белешка на маргини,
неколицина, збирна именица бесмисла.
Остављам траг, у даљини ми се чини
наилази аутобус, жеља се прелила
преко бескраја очекивања, разваљене наде,
утеха: пас начет клицом беснила.
Развалина, степеник, затрављен камен,
уз кућу од блата и сламе прислоњене
стубе, лествица, што телескопски расте,
Амортизера напете опруге и бешумно
Подигне се хидраулична дизалица
асоцијација:
Да је мени драге и ноћи густе
у коју се тоне као у бале памука.
Формула текста, нотни запис боја уклесан
Гудалом у мермер... Тамо, тамо
где плава ватра мрза сведочи север.

УВОЂЕЊЕ У ИСКУШЕЊЕ

Срео сам те тих дана
кад ме није волела ни сопствена коса.
У дане лоше фризура,
хрупила си као чета командоса,
постао сам слеп од толиких лампи
из којих си ме светлошћу гађала.
Расејаност, која ме је боговима приближавала,
(тако ми се барем чинило),
наједном ми се згадила.
Решио сам тада да се уоброчим.
Размишљао сам о томе
на клизавом седишту
Икарбусове мамутске машине.
Умало не склизнух у ништа,
на месту где га онај што нас
држи под папучицом
у насеље свије
као кап низ цевчицу инфузије.

ДУНАВ СТАНИЦА

То што ми се по слуху просипа,
сирене, кочнице, кефтави мотори,
мора ли тако скупо да ме стаје?
Плус прозор замагљен, призор голетан,
све бајалица непреводива је.
Периферним видом бележи око
на станичном тротоару сувишак;
људи се крећу једнолично, споро,
тешко, као кроз плићак.
И ту је опет сретнем, брижну саучесницу
сваког мог самоубиства, помајку-панику
Опет је нахраним репризом детињства,
ту јој опет седнем у кашику.

НАСЕЉЕ

Лепо моје насеље, од квржавих кућа,
опало је лишће са прозора,
фасада са стабала и цреп са крошњи.
Лепо моје насеље, тешко си и бодеш ме изнутра.
Антенама са својих кровова,
Лименим рибљим скелетима са тераса ме храниш,
а хладно је и сећам се како лим сече промрзле руке
кад намештамо слику за други дневник и рат.

Сада смо сви на окупу у овом насељу,
и избеглице и прогониоци,
приде ови што су рођени испод Газеле и тамо расли,
ови који су Газелу посисали су гипки и лаконоги
и њих се плаше бабе у паркићу и касирке,
њиховог брзог потомства, са јаким белим зубима.
што се смеју као кад се кликери проспу.

Лепо моје насеље, после нуклеарне катастрофе,
шарениш ми се и сијаш од уличне економије
крст су ти заболи усред стомака,
пошту и полицијску станицу у удове.
Растеш ми преко пруге и у висину.
Кроз уши ће ти ускоро проденути оптички кабл,
волим те из сутерена и са поткровља,
опколићу те својом душом и заузећу те на јуриш
да те у сну сачувам, лепо моје насеље.

ЧОВЕК ЗВАНИ АРМАДИЛО

Ту где се руковао са паранојом
једино је сигуран.

Гола зимска крошња
цепа му утробу.
Ујутру,
пре него што поједе дим,
Испљуне шишарку.

У његовој улици
сијају се на гранама

машинским уљем подмазане
металне ушне шкољке.

Плоче недовршених тераса,
хибрид-кућа у предграђу
плазе се као језици.

Испред сваке,
неизоставни декор,
(зинули шаран, киклоп-око)
мешалица за бетон.

Само на месту
где га је посинила параноја
недодирљив је човек армадило.

Иде ситним кораком,
грицкајући асфалтну траку
пред собом.